

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 52Ek/65/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117226231
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2018:6117226231.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Y., právne zastúpený: Advokátska kancelária - Ján Buroci, s.r.o., so sídlom Za Šestnástkou 17, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 50 663 160, proti povinnému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 35 807 598, vykonávanej súdnym exekútorom: JUDr. Matej Kršiak, Exekútorský úrad so sídlom Československých tankistov 212, 841 06 Bratislava, IČO: 37 928 325, o vymoženie 115.90 eur s príslušenstvom, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/65/2017 zo dňa 20. decembra 2017, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/65/2017 zo dňa 20. decembra 2017 **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica poveril dňa 07.08.2017 súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymoženie sumy 115,90 eur a trov exekúcie oprávneného, na základe vykonateľného exekučného titulu - uznesenia vydaného Okresným súdom Spišská Nová Ves sp. zn. 7C/384/2012 zo dňa 21.06.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným dňa 20.07.2017.

2. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 52Ek/65/2017 zo dňa 20. decembra 2017 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie a to zmysle ust. § 611 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov v znení od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) z dôvodu, že návrh povinného na zastavenie exekúcie vyhodnotil ako nedôvodný. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 61k ods. 1, § 61k ods. 2, § 61k ods. 5, § 61l ods. 3, § 61e, § 61l ods. 4 Exekučného poriadku a vecne tým, že po preskúmaní rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 08252/11 zo dňa 30.08.2011 predloženého povinným, tento súd vyhodnotil ako nespôsobilý na započítanie voči vymáhanej pohľadávke oprávneného. Súd poukázal na to, že aby mohlo dôjsť k jednostrannému započítaniu v zmysle § 61e Exekučného poriadku, muselo by ísť o pohľadávku povinného voči oprávnenému, ktorá je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu. Po preskúmaní uvedeného rozhodcovského rozsudku, súd dospel k záveru, že tento je formálne a materiálne nevykonateľný, keď zistil, že predložený exekučný titul nie je opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, neobsahoval podpis rozhodcu v zmysle § 34 zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase vydania rozhodcovského rozsudku, povinný nepreukázal vznik rozhodcovskej zmluvy, keďže ju súdu nepredložil a predložený rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu, keďže tento nebol v zmysle ust. § 243d Exekučného poriadku uplatnený v exekučnom konaní v období od 01.01.2015 do 31.03.2015, čím následne prestal účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Súd dospel k záveru, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by sa v danej veci jednalo o nespotebiteľský vzťah, dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania dlžníka ťažil povinného (toho,

kto tak tvrdí). Bezpečným preukázaním tejto skutočnosti pritom nemôže byť len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy o poskytnutí úveru na výkon zamestnania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je zamestnanie alebo povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto zamestnaním, povolaním či predmetom jeho činnosti vôbec uzavretie príslušnej zmluvy malo.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal povinný v zákonom stanovenej lehote dňa 29.12.2017 sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že dňa 16.9.2010 uzavrel s oprávneným zmluvu o úvere č. 702000651, na základe ktorej povinný poskytol oprávnenému úver na účel zamestnania, pričom oprávnený v zmluve osobitne podpísal vyhlásenie o tom, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel. Povinný ďalej argumentoval tým že za dôležité považuje, na aký účel bol úver poskytnutý a nie to, na aký účel dlžník poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použil. Poukázal na to, že ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Povinný vstúpil do právneho vzťahu s oprávneným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky oprávnený použije na výkon zamestnania, na preukázanie čoho povinný predkladá dodatok k zmluve o úver zo dňa 10.9.2010, kde oprávnený vyhlásil, že peňažné prostriedky vo výške 350 eur použije na náklady spojené s pracovnou cestou. V zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 415/2012 úvery poskytnuté na účel zamestnania, povolania, podnikania nemajú povahu spotrebiteľského úveru a ochrana spotrebiteľa sa na tieto úvery nevzťahuje. Povinný ďalej argumentoval tým, že rozhodcovská zmluva sa nachádza na samostatnom liste papiera, je písaná veľkými písmenami s tým, že s oprávneným uzatvoril povinný viacero zmlúv o úvere a preto by mal oprávnený mať lepšie vedomosti v porovnaní s bežným občanom, keďže sú mu dobre známe práva a povinnosti ako aj náležitosti zmlúv o úvere. Oprávnený nebol k podpisu rozhodcovskej zmluvy nútený a podpis učinil bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Podľa povinného tým, že zmluvné strany výslovne prejavili vôľu uzatvoriť rozhodcovskú zmluvu, ktorá tvorí samostatnú listinu tak, že ju podpísali, došlo k jej individuálnemu dojednaniu.

4. Oprávnený sa k sťažnosti povinného vyjadril tak, že ju považuje za nedôvodnú so snahou vyhnúť sa spotrebiteľskému režimu. Úver nebol oprávnenému poskytnutý na účely povolania, oprávnený je dlhoročný zamestnanec ŽSR, pričom žiadne finančné prostriedky na pracovnú cestu nepotreboval, nakoľko uvedené znáša zamestnávateľ. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo/45/2014, v zmysle ktorého bolo Krajskému súdu z jeho úradnej činnosti známe, že žalobca (spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o.) si opakovane počína tak, že pri uzatváraní zmlúv o úvere postupuje tak, aby boli vylúčené normy spotrebiteľského práva, žalobca v súvislosti s uzatvorením zmluvy o úvere so spotrebiteľom nekonal v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti a narušil ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k predmetnej službe. Krajský súd ďalej v rozhodnutí uviedol, že rovnako mu je známe konanie žalobcu, ktorým presviedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov s cieľom dosiahnuť, aby sa účel úveru vyznačil na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, t.j., aby bol tento úver v režime obchodného práva a nie práva spotrebiteľského. Formulárovú zmluvu nevypisoval oprávnený, ale osoba poverená povinným, ktorá bola pravdepodobne vedená k tomu, aby uvádzala účely úveru na podnikanie, povolanie a pod. Ako spotrebiteľský vzťah napokon vyhodnotil vec i súd, v súdnom konaní, z ktorého vyplýva i exekučný titul. Neprijateľná zmluvná podmienka (akou je i rozhodcovská zmluva/doložka) spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a prieči sa dobrým mravom - uvedené judikoval aj Ústavný súd SR v rozhodnutí z 24. februára 2011 č. k. IV. ÚS 55/2011-19. Rozhodcovská zmluva bola navyše uzatvorená hneď na začiatku zmluvného vzťahu, kedy oprávnený ešte ani žiaden dlh mať nemohol, a teda bola taktiež znížená jeho právna bdelosť.

5. V zmysle § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

7. V zmysle § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. V zmysle § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami preskúmal napadnuté rozhodnutie a po preskúmaní veci sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka. Súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za správne a námietky voči nemu zo strany povinného uvedené v sťažnosti tak logicky za nedôvodné. Súd nemal v tejto veci dôvod (a to napriek presne opačnému názoru povinného), pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej v napádanom rozhodnutí na podporu ním zvoleného postupu a týmto pojatej aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť (objektívnu z pohľadu schopnosti presvedčiť každého s výnimkou niekoho majúceho nespochybniteľný záujem na inom výsledku konania) takto súdom predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov pre zamietnutie návrhu povinného na zastavenie exekúcie s odvolaním sa na ne. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 6 odôvodnenia tohto rozhodnutia, s poukazom na vyargumentovaný nesúhlas povinného prezentovaný v sťažnosti, sa súd nad rámec zákona vysporiadaval s najdôležitejšími dôvodmi uvádzanými v sťažnosti.

11. Súd súhlasí s názorom prezentovaným v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého povinný v návrhu na zastavenie exekúcie žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by sa v danej veci jednalo o nespotebiteľský vzťah a povinným predložený rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 08252/11 zo dňa 30.08.2011 je pre svoju formálnu a materiálnu nevykonateľnosť nespôsobilý na započítanie voči vymáhanej pohľadávke oprávneného, čím nemohlo dôjsť k jednostrannému započítaniu v zmysle § 61e Exekučného poriadku, nakoľko na podklade takéhoto exekučného titulu nie je možné viesť exekúciu.

12. Za správnu nemožno považovať argumentáciu povinného týkajúcu sa toho, že zmluvu o úvere č. 702000651 zo dňa 16.9.2010 uzavrel povinný s oprávneným na podnikateľské účely podporetú tým, že v dodatku k tejto zmluve je uvedené, že poskytnuté finančné prostriedky oprávnený použije na náklady spojené s pracovnou cestou. Súd z obsahu zmluvy o úvere vyhodnotil, že oprávnený nie je osobou, ktorá by podnikala, nakoľko je v zmluve označený menom, priezviskom, trvalým pobytom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu ako základnými identifikačnými údajmi fyzickej osoby a preto v danej veci pri uzatváraní a plnení spotrebiteľských zmlúv oprávnený preukázateľne nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti na rozdiel od povinného, ktorý má poskytovanie úverov ako predmet obchodnej činnosti riadne zapísaný v Obchodnom registri. V zmluve o úvere, ani v dodatku k nej nie je uvedený obchodný názov, miesto podnikania, ani IČO oprávneného. Pokiaľ chcel sťažovateľ poukázať na nesprávnosť napádaného rozhodnutia, mal svoje argumenty podať a oprieť ich o nejaké relevantné dôkazné prostriedky. Je neprijateľnou zmluvnou podmienkou taká praktika povinného, ktorý do formulároveho tlačiva vpisuje údaje o oprávnenom, ktoré sú v rozpore so skutočným skutkovým stavom s cieľom dosiahnuť pre seba určitý majetkový prospech. Povinný nepreukázal, že by bol oprávnenému poskytnutý úver na podnikateľské účely, čím povinný ako dodávateľ nemohol konať v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, a preto sa nemôže dovolávať toho, že oprávnený nemal pri uzatváraní zmluvy postavenie spotrebiteľa.

13. Súd ďalej konštatuje, že aj keď sa rozhodcovská zmluva nachádza na samostatnej listine, ktorú obe zmluvné strany podpísali, to ešte neznamená že došlo k jej individuálnemu dojednaniu. Ak je spotrebiteľ nútený podrobiť sa v zmysle rozhodcovskej doložky rozhodnutiu vopred veriteľom vo formulári predtlačenej zmluvy určeného rozhodcovského súdu (resp. v tomto prípade súdov), nemožno hovoriť o individuálne dojednaní podmienke spotrebiteľskej zmluvy. Oprávnený nemohol uspieť s obhajobou ním zvoleného postupu založenou na samostatnosti rozhodcovskej zmluvy (ktorá by takto mala mať charakter individuálneho dojednania, nespádajúceho pod súdnu kontrolu zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách). Individuálnosť vyjednávania totiž nie je závislou od fyzického oddelenia časti dojednaní od iných, ale v preukázanej možnosti spotrebiteľa ovplyvniť znenie formulárovej zmluvy,

predkladanéj mu dodávateľom. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013, rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Súd v napádanom rozhodnutí správne predmetnú rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu formulárovú nachádzajúcu sa na vopred pripravenej samostatnej listine a podpísanú oboma zmluvnými stranami. Z týchto skutočností jednoznačne nevyplýva, že ide o samostatnú zmluvu. Je nesporné, že predmetnú zmluvu podpísal oprávnený spolu so zmluvou o úvere v ten istý deň ako viacero spolu súvisiacich dokumentov, pričom uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný papier malo za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa a nie individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Napriek tomu, že rozhodcovská doložka je uvedená na samostatnom tlačive ako rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter, a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, preto ju v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za individuálne dojednanú. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi dojednaná individuálne spočívalo na strane dodávateľa, pričom tento súd nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie opaku, súd preto v napádanom rozhodnutí správne posúdil, že zmluva nebola dojednaná individuálne. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, na ktorú poukázal povinný v sťažnosti, a to že oprávnený nebol k podpisu rozhodcovskej zmluvy nútený a podpis učinil bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku.

14. Exekučný súd ďalej uvádza, že sa nestotožnil ani s tvrdením povinného, podľa ktorého tým, že oprávnený s povinným uzatvoril viacero zmlúv o úvere, mal by oprávnený mať lepšie vedomosti v porovnaní s bežným občanom, keďže sú mu dobre známe práva a povinnosti ako aj náležitosti zmlúv o úvere. Súd dospel k záveru, že tvrdenia povinného sú chybné, pretože vychádzajúc z ustálenej judikatúry spotrebiteľ tým, že uzatvára viacero zmlúv s dodávateľom nestráca status spotrebiteľa na účely právnej ochrany, oprávnený mal pri uzatváraní predmetnej zmluvy postavenie slabšej strany.

15. Na záver súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, v zmysle ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/65/2017 zo dňa 20. decembra 2017 ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.